

Forslag til Love og andre Beslutninger for Rigsdagen o. s. v. Alle disse „Prærogativer“ udøver Hans Majestæt nu imidlertid kun i Overeensstemmelse med de Raad, som gives ham af hans ansvarlige Ministre, og hans ansvarlige Ministerium bestemmes igjen i sin Optræden af de Anstuelser, som gjøre sig gjældende i den lovgivende Forsamling, deels umiddelbart og deels middelbart, deels ved Forsamlingens Udtalelse i hvert enkelt Tilfælde og deels ved hele den politiske Charakter, som Regjeringen efterhaanden modtager, idet den kun kan bestaae ved i det Hele at befinde sig i Overeensstemmelse med Forsamlingen. Naar altsaa den lovgivende Magt udtaler sig om Duffeligheden af, at flere Ministerier forenes paa en enkelt Haand, saa er det ganske vist, at Udførelsen af Beslutningen tilkommer Kongen alene, og at den ifølge Grundlovens § 13 ikke bliver at bestemme ved en af Rigsdagen vedtagen Lov, men i en anden Form, og det er da som oftest i Form af en Bekjendtgjørelse, at Forandringer i Ministeriernes Forretninger skee. Men at det forøvrigt staaer i nogle Forbindelse med den hele Maade, hvorpaa den lovgivende Magt opfatter det paagjældende Spørgsmaal, troer jeg er ganske klart, og een Ting er i alt Fald indlysende, det er den, at, naar Kongen har den Myndighed at bestemme sine Ministres Antal og Forretningernes Fordeling, mellem dem, saa har den lovgivende Magt en anden Myndighed, den nemlig, at bevilge eller ikke bevilge Rønningerne til dem og derigjennem altsaa at gjøre sin Indflydelse gjældende, forudsat, at det skulde komme til en Conflict i den Henseende. Jeg troer nu, at det er meget uheldigt, naar Regjeringen vil saa at sige stybe sig bag en saadan formel Erklæring som den om det kongelige Prærogativ, der maa være misforstaaet for at kunne finde Anvendelse i en saa stor Udstrækning. — Det forekommer mig endvidere, at de Indsigelser, som den høitærede Minister i Realiteten gjorde gjældende mod at foretage Sammensmeltningen, vare alt Andet end skiftede til at staae deres Prøve. Ministeren meente, at, hvis en saadan Sammensmeltning fandt Sted, saa vilde man blandt Andet komme til i Statsraadet at „savne nautisk Indsigt“; men nu tillader jeg mig at være af den

Formening, at nautisk Indsigt ikke egentlig kan siges at udcræves i Statsraadet, og jeg fristes tillige til at spørge, hvorfor netop den nautiske Indsigt vilde komme til at mangle. Hvorfor kan man ikke tænke sig, at en Marineofficer overtager begge Forsvarsministerier, saa at det altsaa blev den landmilitaire Indsigt, der maatte forsvinde af Statsraadet, medens den nautiske traadte stærkere frem. Men der er en anden Ting, som jeg vil bede den høitærede Minister at lægge vel Mærke til, og det er den, at, hvis den særlige Fagkundskaab bliver mindre ved de to Ministeriers Sammensmeltning, saa vindes der til Gjengjæld noget langt Større, nemlig administrativ Indsigt og Erfaring. Den Kreds, af hvilken de militaire Ministre kunne tages, saalænge der hos disse — hos Krigsministeren og hos Marineministeren — kræves en speciel Fagkundskaab, er overordentlig lille. Den er saa lille, at selve de Militaire paa begge Sider af Forsvaret, baade tillands og tilvands, for længe siden kunne siges i det store Fleertal at være komne til den Overbeviisning, at det vilde være fordeelagtigt, om disse to Ministerier vare samlede under een, og det en civil Bestyrelse, der er i Besiddelse, paa den ene Side af den administrative Indsigt og paa den anden Side af de parlamentariske Evner, som ere nødvendige i en constitutionel Stat, hvor enhver Bevilling, saa at sige, skal afbristes den lovgivende Magt. Jeg troer derfor, at det vilde være overordentlig heldigt, om man kom til at hørstære den Forbring, som hidtil bestandigt har været gjort gjældende, at enhver af de militaire Ministre skal have speciel Sagkundskaab i Marinens eller Hærens Anliggender, og det forekommer mig, at der fornylig er foregaaet Ting, som vidne om, at en saadan Tanke ogsaa er gaaet op for selve Regjeringen. Den nuværende Krigsminister, som med saa stor Dygtighed og med saa stort Talent forestaaer sit specielle Ministerium, viser ikke denne Dygtighed i Kraft af nogen særlig militair Kundskaab. Det er en af hans Udkomster til den Stilling, han saa hæderligt beklæder, at han i saa lang en Arrække har været borte fra Militærtjenesten, været borte fra Landet, at han er uden nyere Kjendskaab med Personer og Forhold og administrative